ဘာသာပြန် စာရေးဆရာ - Shanhtet
ငါက အရှုရှုသတ်ထားရင်း
အသန်မာဆုံးဖြစ်လာခဲ့တယ်
စာစဉ် – ၉၇

အခန်း (၁၃၆၅) - သွေးလနက္ခတ် (၅)

*

"ငါ့ကို သစ်သီးဝိုင်တစ်ပုလင်း ထပ်ပေးစမ်း"

စားသောက်ပြီး၍ ဗိုက်ကားနေပြီဖြစ်သော ကတ်စ်သည် ခါးကြားမှ ဓားမြှောင်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်ကာ အဝါရောင်သန်းနေသည့် သွားကြားများကို ထိုးဆွရင်း စားပွဲထိုးမလေးအား ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် ဆိုလိုက်၏။

"ငါ့စာရင်းထဲမှာပဲ မှတ်ထားလိုက်"

အရက်ဆိုင်မှ စားပွဲထိုးမလေးမှာ ခဏမျှ ဝေခွဲမရဖြစ်သွားပြီးနောက် ကောင်တာနောက်ကွယ်ရှိ ဆိုင်ရှင်ဖြစ်သူအား လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။

ဆိုင်ရှင်ဖြစ်သူ၏ မျက်နှာထက်တွင် မကျေမနပ်ဖြစ်မှုများ အထင်းသား ပေါ်လွင်နေသော်လည်း ခေါင်းကိုသာ ငြိမ့်ပြလိုက်ရရှာ၏။

ကတ်စ်သည် မူးယိုင်ယိုင်ဖြင့် တဟားဟားရယ်မောကာ ဝိုင်ပုလင်းကို ဆွဲမ၍ ဆိုင်ငယ်လေးအတွင်းမှ ထွက်ခွာခဲ့တော့သည်။ ဆိုင်ရှင်မှာ ကတ်စ်၏ ကျောပြင် ပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ ကြည့်နေပြီးမှ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ တံတွေးတစ်ချက် ထွေးလိုက်ကာ "တောက်... ခွေးကောင်" ဟု ကျိန်ဆဲလိုက်လေသည်။

မူလက ကတ်စ်ဆိုသည်မှာ လမ်းဘေးမှ ခိုးဆိုးလုယက်ကာ လူအများ ရွံရှာမုန်းတီးခြင်းကို ခံရသည့် လူမိုက်ကလေးတစ်ဦးသာ ဖြစ်ပေသည်။

ယင်းကဲ့သို့သောသူသည် ဂျယ်လိုညီနောင်များအဖွဲ့ ထဲသို့ ဝင်ရောက်သွား

ပြီးနောက် ရုတ်ချည်းဆိုသလိုပင် အရှိန်အဝါ တက်လာလိမ့်မည်ဟု မည်သူကမျှ ထင်မှတ်မထားခဲ့ကြပေ။

အရက်ဆိုင်ရှင်မှာ သူ့ကို အလိုမရှိသော်လည်း မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်ဘဲ ကြောက်ရွံ့နေရရှာသည်။

ကတ်စ်သည် မပီကလာသီကလာ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ညည်းတွားရင်း လူသူကင်းမဲ့နေသော လမ်းမထက်၌ ဘဝင်မြင့်စွာ လျှောက်လှမ်းလာခဲ့သည်။

ညဥ့်နက်သန်းခေါင်ယံဖြစ်၍ လမ်းပေါ်တွင် လူသူတစ်ဦးတစ်လေမျှ မရှိတော့ဘဲ လမ်းဘေးဝဲယာရှိ အဆောက်အအုံများမှ အလင်းရောင်အချို့သာ ထွက်ပေါ်နေ၏။

မှောင်မည်းနေသော လမ်းကြားများအတွင်းမှ လမ်းဘေးခွေးများ၏ အူသံများမှာလည်း ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလှပေသည်။

သို့သော် ကတ်စ်မှာမူ စိုးရွံ့ခြင်း အလျှင်းမရှိပေ။

သူသည် ကောင်းကင်ယံတွင် မြင့်မားစွာ သာထွန်းနေသည့် လနက္ခတ်ကို မော့ကြည့်ရင်း လက်ထဲမှ ဝိုင်ပုလင်းကို မြှောက်လိုက်သည့်

ထိုအခိုက်အတန့်၌ပင် လေပြင်းတစ်ချက် ဝှေ့ယမ်းသွားပြီး မှောင်မည်းနေသော အရာဝတ္ထုတစ်ခုသည် ကတ်စ်လက်ထဲမှ ဝိုင်ပုလင်းကို အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ရိုက်ခွဲလိုက်ကာ သူ၏ မျက်နှာတည့်တည့်သို့ ပြင်းထန်စွာ ထိမှန်သွားတော့သည်။

ကတ်စ်မှာ အော်ဟစ်ရန်ပင် အချိန်မရလိုက်ဘဲ နှာခေါင်းနှင့် ပါးရိုးများမှာ ဖြုန်းခနဲ ပိန်ချိုင့်သွားပြီး ကွဲအက်နေသော ပုလင်းကွဲစများသည် မျက်လုံးများအတွင်းသို့ နက်ရှိုင်းစွာ စိုက်ဝင်သွားတော့၏။

ထိုလူမိုက်ကလေး နောက်ဆုံးမြင်လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းမှာ လျင်မြန်စွာ ပျံ့နှံ့သွားသော သွေးနီရောင်များသာ ဖြစ်ချေတော့သည်။

သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် နောက်သို့ အလိုအလျောက် လဲကျသွားကာ ခြေလက်များမှာ တဆတ်ဆတ် တုန်ခါသွားပြီးနောက် ခန္ဓာကိုယ်အောက်တွင် သွေးချင်းချင်း နီသွားလေတော့၏။

မိနစ်အနည်းငယ် ကြာပြီးနောက်တွင်မူ အမှောင်ရိပ်ထဲမှ လူရိပ်အချို့သည် တိတ်တဆိတ် ထွက်ပေါ်လာကြသည်။

သူတို့သည် ဝဲယာသို့ ကုတ်ချောင်းချောင်း ကြည့်လိုက်ကြပြီးလျှင် ကတ်စ်၏ အလောင်းကို အမှောင်ရိပ်ထဲသို့ အမြန်ပင် ဆွဲခေါ်သွားကြလေတော့၏။

မကြာမီမှာပင် အရာအားလုံးသည် တိတ်ဆိတ်သွားခဲ့သည်။

ဤမြင်ကွင်းတစ်ခုလုံးကို လမ်းထောင့်ရှိ အမှောင်ရိပ်အတွင်း ပုန်းကွယ်နေသော ရိုနန်ရေးမွန် က အထင်အရှား မြင်တွေ့နေရ၏။

သူသည် အေးစက်စွာ ပြုံးလိုက်ပြီးနောက် ခေါင်းဆောင်းကို ပြန်လည် ပြင်ဆင်ကာ ထိုနေရာမှ တိတ်တဆိတ် ထွက်ခွာခဲ့တော့သည်။

အေးစက်သော လရောင်သည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည့် လမ်းမရှည်ကြီးထက်သို့ ဖြာကျနေပြီး မြောင်းထဲမှ ကြွက်အချို့သည် ကုတ်ကုတ်ကုတ်ကုတ်ဖြင့် ထွက်လာကာ မြေပြင်ပေါ်ရှိ သွေးကွက်များအနီးသို့ သတိကြီးစွာဖြင့် ချဉ်းကပ်လာကြသည်။

ဘေးအန္တရာယ် ကင်းရှင်းကြောင်း အတည့်ပြုပြီးနောက်တွင်မူ သူတို့သည် အငမ်းမရပင် သွေးများကို စတင်လျက်ကြလေတော့၏။

လူ့အဖွဲ့အစည်း၏ အမှိုက်သရိုက်ဖြစ်သော ဂိုဏ်းဝင်တစ်ဦး သေဆုံးသွား

ခြင်းသည်ပင် ယုတ်နိမ့်သော သတ္တဝါလေးများအတွက် အာဟာရ ဖြစ်စေနိုင်ပေရာ ကတ်စ် ပျောက်ကွယ်သွားခြင်းကို မည်သူကမျှ အရေးတယူ ရှိကြလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

နံနက်မိုးလင်းသောအခါ ရိုနန်သည် ထုံးစံအတိုင်း တတိယရဲစခန်းသို့ သွားရောက်ခဲ့သည်။ ထိုနေ့တွင် သူသည် သတင်းကောင်းတစ်ခုနှင့် သတင်းဆိုးတစ်ခုကို ရရှိခဲ့၏။

သတင်းကောင်းမှာ ရိုနန်အနေဖြင့် တစ်ဦးတည်း ကင်းလှည့်ခွင့် ရရှိခြင်းဖြစ်ပြီး သတင်းဆိုးမှာ ယနေ့မှစ၍ တစ်ဦးတည်း ကင်းလှည့်ရမည် ဖြစ်ခြင်းပင်။

ရိုနန်နှင့် အမြဲတစေ အတူလိုက်ပါလေ့ရှိသော အဘိုးကြီးဟတ် မှာ မနေ့ညက ချော်လဲ၍ ခါးနာသွားသဖြင့် ရက်အနည်းငယ်မျှ အနားယူရန် လိုအပ်နေသည်။

တတိယရဲစခန်းတွင်လည်း လူအင်အား မလုံလောက်သဖြင့် ရိုနန်ကို ကူညီရန် အခြားသူတစ်ဦးအား ခန့်အပ်ပေးနိုင်ခြင်း မရှိပေ။ ထို့ကြောင့် ယနေ့၏ ကင်းလှည့်တာဝန်မှာ သူတစ်ဦးတည်း၏ ပုခုံးပေါ်သို့ ကျရောက်လာတော့သည်။

အကယ်၍ အမှားအယွင်းမရှိ တာဝန်ကျေပွန်ခဲ့ပါက ဤအချက်မှာ သူ၏ ရာထူးတိုးရေးအတွက် အမှတ်ကောင်းများ ရရှိစေနိုင်ပေသည်။ ထို့ပြင် ရိုနန်သည် ပုလိပ်တုတ်ဖြင့်တင် မလုံလောက်ဟု ယူဆကာ ဓားတစ်လက် ဆောင်ယူခွင့်ကိုလည်း ရရှိခဲ့၏။

"ဂရုစိုက်ပါဦး"

တတိယရဲစခန်း၏ ရဲမေလှလေး ဆယ်လီနာ က စိုးရိမ်တကြီးဖြင့်

သတိပေးလိုက်လေသည်။ "အန္တရာယ်တစ်ခုခု ကြုံလာရင် ချက်ချင်း ဝီစီမှုတ်လိုက်နော်၊ တခြားလူတွေက အကူအညီပေးဖို့ လာပါလိမ့်မယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သူရဲကောင်းလုပ်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့ဦး"

သူမ၏ စိုးရိမ်တကြီး ပြောကြားလိုက်သော စကားအနည်းငယ်ကြောင့်ပင် ရိုနန်မှာ အခြားလုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များ၏ မနာလိုဝန်တိုမှုကို ပိုမိုရရှိသွားခဲ့ရသည်။

ရိုနန်သည် ဘာမှမတတ်နိုင်သလို ပခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်ကာ "နားလည်ပါပြီ" ဟု ပြန်လည်ဖြေကြားလိုက်၏။

ဤလုပသော ရဲမေလေးသည် သူ့ကို ဘေးအိမ်မှမောင်ငယ်လေးတစ်ဦးကဲ့သို့ သဘောထားနေကြောင်း သူ ခံစားသိရှိနိုင်ပေသည်။

အမှန်စင်စစ်လည်း ရိုနန်၏ အသက်အရွယ်၊ ရုပ်ရည်နှင့် စရိုက်မှာ မောင်ငယ်လေးတစ်ဦး၏ ပုံစံမျိုး ပေါက်နေသည် မဟုတ်လော။

သူသည် စံနှုန်းမီ ကြက်ခြေခတ်ဓား တစ်လက်ကို ဆွဲကိုင်ကာ ကင်းလှည့်ခြင်း တာဝန်ကို စတင်ခဲ့တော့သည်။

ကင်းလှည့်ရာတွင် သတ်မှတ်ထားသော လမ်းကြောင်းရှိပြီးသား ဖြစ်သဖြင့် ရိုနန်သည်လည်း အထူးအဆန်း မလုပ်တော့ဘဲ မူလလမ်းကြောင်းအတိုင်း လမ်းမများနှင့် လမ်းကြားများအတွင်း လျှောက်လှမ်းနေခဲ့၏။

နေ့ဘက်တွင်မူ လန်ဒီမြို့ ၏ အောက်ပိုင်းရပ်ကွက်မှာ လူစည်ကားလျက်ရှိပြီး သွားလာနေသူများဖြင့် ပြည့်နှက်နေသည်။

အလျင်အမြန် သွားလာနေကြသော ဒေသခံများ၊ ကျေးလက်မှ လယ်သမားများ၊ ထုပ်ပိုးအိတ်ကြီးများ သယ်ဆောင်လာသော ကုန်သည်များနှင့် သန်မာထွားကြိုင်းသော ဆာမူရိုင်းများ…။

ထိုအထဲတွင် ရိုနန်၏ အာရုံကို ဖမ်းစားသွားသည်မှာ ထွားကြိုင်းလှသော လူတစ်ဦးပင် ဖြစ်သည်။ ထိုလူမှာ အရပ် ခြောက်ပေခွဲကျော်မျှ ရှိပြီး လမ်းပေါ်ရှိ လူအများကြားတွင် ကြက်အုပ်ထဲမှ ကြိုးကြာကဲ့သို့ ထင်ရှားနေ၏။

သူသည် ဟောင်းနွမ်းနေသော သားရေချပ်ဝတ်ကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ကျောထက်တွင် ဓားကြီးတစ်လက်နှင့် လေးရှည်တစ်စင်းကို လွယ်ထားကာ မြင်းတစ်ကောင်ကို တည်ငြိမ်စွာ ဆွဲလာလေသည်။

လမ်းသွားလမ်းလာများသည် ထိုလူကို မြင်သည်နှင့် တပြိုင်နက် ရှောင်ဖယ်သွားကြကုန်၏။ သူတို့၏ မျက်လုံးများထဲတွင် ရွံရှာမှု၊ မုန်းတီးမှုနှင့် ကြောက်ရွံ့မှုများ အထင်းသား ပေါ်လွင်နေပြီး ကူးစက်ရောဂါသည်တစ်ဦးအား ရှောင်ဖယ်သကဲ့သို့ ပြုမူနေကြသည်။

"နတ်ဆိုးမုဆိုး"

ရိုနန်၏ မှတ်ဉာဏ်များအရ ဤသူမှာ သတ္တဝါဆန်းများကို အမဲလိုက်၍ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုနေသူဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရ၏။

နတ်ဆိုးမုဆိုးများသည် မျိုးရိုးလိုက်ခြင်းအပေါ် အခြေခံကြပြီး သူတို့၏ မျိုးရိုးမှာ သွေးလနက္ခတ်၏ ကျိန်စာသင့်ခြင်းကို ခံထားရသဖြင့် မင်္ဂလာမရှိသော အရာများအဖြစ် သတ်မှတ်ခံထားရသည်ဟု ဆိုကြသည်။

နတ်ဆိုးမုဆိုးများနှင့် ပတ်သက်မိသူ မည်သူမဆို ဆိုးရွားသော ကံကြမ္မာကို ကြုံတွေ့ရမည်ဖြစ်ရာ သူတို့ကို မည်သည့်နေရာတွင်မျှ လက်မခံကြပေ။ သို့သော် သူတို့တွင် ကြီးမားသော စွမ်းအားများ ရှိကြသဖြင့် လူအများမှာ မုန်းတီးသော်လည်း ရန်မစရဲကြပေ။

နတ်ဆိုးမုဆိုးများသည် ရွာများကို တိုက်ခိုက်သော သတ္တဝါဆန်းများကို နှိမ်နင်းရန် ငှားရမ်းခြင်း ခံရသည့် ကြေးစားစစ်သည်များလည်း ဖြစ်ကြ

သည်။ သို့သော် သူတို့နှင့် ဆက်ဆံရေးမှာ အလုပ်ကိစ္စမျှသာ ဖြစ်ချေသည်။

ရိုနန်သည် ထိုနတ်ဆိုးမုဆိုးမှာ အရက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့တွင် ရပ်တန့်ကာ မြင်းကို ချည်နှောင်၍ အတွင်းသို့ ဝင်သွားသည်ကို စောင့်ကြည့်နေမိသည်။

ကျေးလက်နှင့် မြို့ပြရှိ အရက်ဆိုင်များမှာ သတင်းဖလှယ်ရာနှင့် တာဝန်အမျိုးမျိုး ပေးအပ်ရာ နေရာများ ဖြစ်ပေရာ နတ်ဆိုးမုဆိုးများ ထိုသို့ သွားလာခြင်းမှာ ထူးဆန်းသည်တော့ မဟုတ်ပေ။

ရိုနန်သည် အကြည့်ကို လွှဲလိုက်စဉ်မှာပင် တစ်စုံတစ်ခု ထူးခြားနေကြောင်း ခံစားမိလိုက်သည်။ သူသည် ခေါင်းကို ချက်ချင်း ပြန်လှည့်လိုက်ရာ လမ်းသွားလမ်းလာ တစ်ဦးမှာ သူ၏ အကြည့်ကို အမြန်ပင် လွှဲဖယ်လိုက်သည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရ၏။

ထိုသူမှာ သာမန် ခရီးသွားတစ်ဦးကဲ့သို့ပင် ဝတ်ဆင်ထားပြီး ကျောပိုးအိတ်တစ်လုံးကိုလည်း လွယ်ထားလေသည်။

ရိုနန်သည် သူ၏ မှတ်ဉာဏ်များကို ပြန်လည်ရှာဖွေကြည့်သော်လည်း ထိုလူနှင့် ပတ်သက်၍ ဘာမျှ မတွေ့ရှိရပေ။

သို့သော် ဤလူစိမ်းသည် အဘယ်ကြောင့် သူ့အပေါ် ရန်ငြိုးထားသည့် အကြည့်မျိုးဖြင့် ကြည့်နေရသနည်း။

ထိုသူ၏ အကြည့်မှာ ပါးနပ်သဖြင့် သာမန်လူဆိုလျှင် သိနိုင်မည် မဟုတ်သော်လည်း ရိုနန်၏ အာရုံခံနိုင်စွမ်းမှာ အလွန်ပင် ထက်မြက်လှသဖြင့် ထိုသူသည် မိမိအပေါ် မကောင်းသော ရည်ရွယ်ချက် ရှိနေကြောင်း သေချာပေါက် အတည်ပြုနိုင်ပေသည်။

ရိုနန်သည် ချက်ချင်းပင် ဆုံးဖြတ်ချက်ချကာ ထိုသူ၏အနီးသို့ အမြန် လျှောက်သွားပြီး ဟိန်းဟောက်လိုက်လေသည်။

"ရပ်လိုက်စမ်း"

ထိုခရီးသွားမှာ တုန်လှုပ်သွားပြီး ရပ်တန့်သွားကာ အံ့အားသင့်သည့်လေသံဖြင့် မေးလိုက်၏။ "အရာရှိ… ကျွန်တော့်ကို ခေါ်တာလား"

အမှန်တကယ်တွင်မူ သူသည် ရှိနန်နှင့် ထိပ်တိုက်မတွေ့လိုသော်လည်း ရှိနန်၏ ခြေလှမ်းများမှာ လျင်မြန်လှသဖြင့် သူ၏ လမ်းကို ပိတ်ဆို့ထားနိုင်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ရှိနန်သည် လက်ထဲမှ ပုလိပ်တုတ်ကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး အေးစက်စွာ ပြောလိုက်၏။

"မင်းရဲ့ မှတ်ပုံတင်ပြစမ်း"

ထိုခရီးသွားမှာ ပို၍ပင် အံ့အားသင့်သွားပုံရပြီး "အရာရှိ… ကျွန်တော် ဘာအမှားလုပ်မိလို့လဲ" ဟု မေးမြန်းနေတော့သည်။

ရှိနန်သည် တုတ်ကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ကာ အသံကို တစ်ဆင့်မြှင့်၍ ထပ်မံ မိန့်ကြားလိုက်လေသည်။

"ငါ ထပ်ပြောမယ်… မင်းရဲ့ မှတ်ပုံတင်ပြစမ်း"

***

အခန်း (၁၃၆၆) သွေးလနက္ခတ် (၆)

*

သာမန်မြို့သူမြို့သားများ၊ ကျေးလက်တောရွာမှ လယ်သမားများ၊ တောင်ပိုင်းတစ်ခွင် လှည့်လည်သွားလာနေကြသော ကုန်သည်ကြီးများနှင့် အရပ်တကာ လှည့်လည်သွားလာတတ်သော ဆာမူရိုင်းများပင် ဖြစ်စေကာမူ၊ ပုံမှန်အားဖြင့် မိမိတို့၏ မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း သက်သေခံအထောက်အထားတစ်ခုခုကို ဆောင်ထားလေ့ရှိကြစမြဲ ဖြစ်ချေသည်။

ယင်းက တံဆိပ်ခတ်နှိပ်ထားသော ကတ်ပြားတစ်ခု သို့မဟုတ် တံဆိပ်အမှတ်အသားတစ်ခုခု ဖြစ်တန်ရာ၏။

ကင်းလှည့်အရာရှိတစ်ဦး ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ၊ ရိုနန်ရေးမွန်သည် လမ်းသွားလမ်းလာများအား သက်သေခံကတ်ပြား တောင်းခံစစ်ဆေးပိုင်ခွင့် အာဏာရှိပေသည်။

အကယ်၍ ထိုသူတို့က ထုတ်မပြနိုင်ပါက၊ ၎င်းနေရာတွင်ပင် ဒဏ်ရိုက်ခြင်း သို့မဟုတ် စစ်ဆေးမေးမြန်းရန် ရဲစခန်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်နိုင်ပေရာ၏။

ထိုခရီးသွားမှာ ပျာပျာသလဲ ဖြစ်နေဟန်တူပြီး "ကောင်းပါပြီ... ကောင်းပါပြီ အရာရှိမင်း၊ အခုပဲ ထုတ်ပြပါ့မယ်" ဟု ဆိုကာ ရင်ဘတ်ထဲသို့ လက်နှိုက်၍ ကတ်ပြားတစ်ခုကို ထုတ်ယူလိုက်လေသည်။

ထိုသို့ ပြုလုပ်နေစဉ်အတွင်း၊ သူ၏ ဘယ်ဘက်လက်မောင်းသည် အောက်

သို့ လျှောကျသွားပြီး အေးစက်စက် အပြာရောင်ဓားမြှောင်တစ်စင်းသည် အင်္ကျီလက်ထဲမှ လျှောခနဲ ကျလာတော့သည်။

သူသည် ထိုဓားကို အမိအရ ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်၏။

သူ၏ သက်သေခံကတ်ပြားကို ဝမ်ချန်အား ပြသနေသည့် ဟန်ပန်ဖြင့်ပင်၊ ထိုဓားမြှောင်သည် အစာကို ချောင်းမြောင်းနေသော မြွေဆိုးတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ရှိနန်၏ ဝမ်းဗိုက်ဆီသို့ တိတ်တဆိတ်နှင့် လျင်မြန်စွာ ဦးတည်ထိုးနှက်လိုက်လေတော့သည်။

ခရီးသွား၏ မျက်နှာသည်လည်း ရုတ်ခြည်းပင် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော အသွင်သို့ ပြောင်းလဲသွား၏။ အတွေ့အကြုံနုနယ်သေးသည့် ရှိနန်သည် သူ၏ သေစေနိုင်သော တိုက်ခိုက်မှုကို ရှောင်တိမ်းနိုင်လိမ့်မည်ဟု သူ လုံးဝ မထင်မှတ်ထားခဲ့ပေ။

သို့သော်လည်း နောက်တစ်ခဏ၌ အဆိပ်လူးထားသော ထိုဓားမြှောင်သည် လေထဲတွင်သာ ဝဲသွားတော့သည်။

"ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ..."

ထိုသူမှာ အံ့အားသင့်သွားရုံသာ ရှိသေး၏၊ အချိန်ကား မရတော့ပေ။ ရှိနန်၏ နံပါတ်တုတ်မှာ သူ၏ နဖူးပေါ်သို့ ဝုန်းခနဲ ကျရောက်လာလေပြီ။

"ဖတ်" ကနဲ မြည်သံနှင့်အတူ ထိုရက်စက်လှသော ခရီးသွားမှာ မျက်ဖြူလန်ကာ လဲကျသွားတော့သည်။

ချက်ချင်းပင် ပတ်ဝန်းကျင်မှ လူများ၏ အော်ဟစ်သံများ ဆူညံသွား၏။ ရှိနန်သည် ထိုရုတ်ရုတ်သဲသဲ အခြေအနေကို လျစ်လျူရှုကာ၊ ထိုသူ၏လက်ထဲမှ ဓားမြှောင်ကို ကန်ထုတ်လိုက်ပြီးလျှင် ခါးမှ လက်ထိပ်ကို ထုတ်၍ သတိမေ့နေသူ၏ လက်ကို တင်းကျပ်စွာ ခတ်နှိပ်လိုက်ပေသည်။

ထိုသူကို ဟိုဘက်ဒီဘက် လှန်ကြည့်နေစဉ် တစ်ခုခု ထူးဆန်းနေသည်ကို သတိထားမိသဖြင့် ရိုနန်က သူ၏ ဆံပင်ကို ဆွဲနုတ်ကြည့်လိုက်ရာ၊ ဆံပင် အစုအဝေးကြီးမှာ လက်ထဲသို့ ပါလာတော့သည်။

ယင်းက ဆံပင်တုသာ ဖြစ်ချေသည်။

ရိုနန်၏ မျက်လုံးများမှာ ဝင်းခနဲ ဖြစ်သွား၏။ သူသည် ထိုသူကို ပြန်လှန်ကာ မျက်နှာကို စမ်းသပ်ကြည့်လိုက်ရာ၊ မျက်ခုံးအတု၊ မုတ်ဆိတ်အတုနှင့် အမာရွတ်အတုတို့ကို တွေ့ရှိရပြီးနောက် ထိုသူ၏ ရုပ်သွင်အစစ်အမှန်မှာ ပေါ်ထွက်လာပေတော့သည်။

ရိုနန်သည် ထိုမျက်နှာကို မြင်ဖူးသလို ခံစားလိုက်ရ၏။ ယင်းက ဝရမ်းပြေးစာစောင်များပေါ်ရှိ လူတစ်ဦးနှင့် ဆယ်ပုံခြောက်ပုံ၊ ခုနစ်ပုံခန့် ဆင်တူနေပေသည်။ သူ ချက်ချင်းပင် သဘောပေါက်သွား၏။

ဤသူသည် ရုပ်ဖျက်ကာ လန်ဒီမြို့သို့ ခိုလှုံရန် ရောက်ရှိလာပြီး၊ သင်္ဘော ဖြင့် နိုင်ငံခြားသို့ ထွက်ပြေးရန် ကြံစည်နေသော ဝရမ်းပြေးတစ်ဦး ဖြစ်တန် ရာ၏။

လန်ဒီမြို့သည် ဆိပ်ကမ်းမြို့ဖြစ်၍ ဤနေရာမှတစ်ဆင့် အခြားသော တိုင်းနိုင်ငံများစွာသို့သာမက၊ အရှေ့ဘက်တိုက်ကြီးသို့ပင် သင်္ဘောဖြင့် သွားလာနိုင်ပေရာ၊ ဝရမ်းပြေးများ ခြေချင်းလိမ်နေခြင်းမှာ ဆန်းကြယ်လှ သော ကိစ္စမဟုတ်ချေ။

ခဏအကြာတွင် ထိုသူမှာ နာကျင်စွာ ညည်းညူရင်း သတိပြန်လည်လာ မည့် ဟန်ရှိနေသဖြင့် ရိုနန်က မဆိုင်းမတွပင် နောက်ထပ်တစ်ချက် ထပ်မံ ရိုက်နှက်လိုက်ပြန်သည်။ ထို့နောက် သတိမေ့မြောနေသော ထိုဝရမ်းပြေးကို ဆွဲယူကာ လမ်းသွားလမ်းလာများ၏ အံ့အားသင့်နေသော အကြည့်များ ကြားမှ တတိယရဲစခန်းသို့ ပြန်လာခဲ့ပေတော့သည်။

"ယာလာ နတ်ဘုရားမကို တိုင်တည်ပါရဲ့" ဟု အသက်ကြီးပိုင်း အရာရှိတစ်ဦးက ရေရွတ်ရင်း "ကြည့်ကြစမ်းပါဦး၊ ငါတို့ ရိုနန်လေး ဘာတွေ ဖမ်းလာလဲဆိုတာ" ဟု အော်ပြောလိုက်၏။

ရဲအရာရှိများစွာ စုရုံးရောက်ရှိလာပြီး "ရိုနန်... ဒါ ဘယ်သူလဲ" ဟု မေးမြန်းကြရာ ရိုနန်က ထိုသူကို ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ချလိုက်ရင်း "သူ့ကို ဝရမ်းပြေးလို့ ကျွန်တော် သံသယရှိတယ်၊ စစ်ဆေးနေတုန်း ကျွန်တော့်ကို ဓားနဲ့တောင် ထိုးဖို့ ကြိုးစားသေးတယ်၊ တော်သေးတာပေ့ါ ကျွန်တော် မြန်မြန် ရှောင်လိုက်နိုင်လို့" ဟု အေးအေးဆေးဆေးပင် ရှင်းပြလိုက်၏။

ရိုနန်က ခပ်ပေ့ါပေ့ါပင် ဆိုသော်ငြားလည်း၊ အမှန်စင်စစ် ထိုသို့သော အခြေအနေမျိုးတွင် တတိယရဲစခန်းမှ မည်သည့်အရာရှိမျှ ရှောင်တိမ်းနိုင်မည် မဟုတ်ချေ။

ထိုတိုက်ခိုက်မှုမှာ လျှို့ဝှက်ရုံသာမက အလွန်ပင် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်လှသဖြင့် လွတ်မြောက်ရန် လမ်းစ မရှိသလောက်ပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း သူသည် ရိုနန်နှင့် ထိပ်တိုက်တွေ့ခဲ့ရခြင်းကသာ သူ၏ ကံကြမ္မာ အမှား ဖြစ်ချေသည်။

အရာရှိများမှာ စိတ်ဝင်တစားဖြင့် ဝရမ်းပြေး စာစောင်များကို ယူဆောင်လာကာ တစ်ဦးချင်းစီ တိုက်ဆိုင်စစ်ဆေးကြပေသည်။ မကြာမီမှာပင် စာစောင်တစ်ခုကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီးနောက် "ဒါ... ဒါက မီးခိုးရောင်ဝံပုလွေဂိုဏ်းရဲ့ အဓိက ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးဖြစ်တဲ့ ဂျေးဆမ်ပဲ၊ သူ့ရဲ့ ဆုကြေးက ရွှေဒင်္ဂါးပေါင် ၁၀၀ တောင် ရှိတာ" ဟု စိတ်လှုပ်ရှားစွာ အော်ပြောလိုက်လေတော့သည်။

ရွှေဒင်္ဂါးပေါင် ၁၀၀ ဟူသော ကိန်းဂဏန်းသည် ရဲစခန်းတစ်ခုလုံးကို လှုပ်ခတ်သွားစေ၏။ အရာရှိတိုင်း စုရုံးလာကာ ထိုသူ၏ ဝိသေသလက္ခဏာများ

ကို အထပ်ထပ်အခါခါ တိုက်ဆိုင်စစ်ဆေးကြတော့သည်။

"ဟုတ်တယ်... ဂျေးဆမ်ရဲ့ ဘယ်ဘက်နားရွက်က တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း ပြတ်နေတာ"

"မေးစေ့မှာ မှည့်တစ်လုံး ရှိတယ်"

"ရင်ဘတ်မှာလည်း သေနတ်ဒဏ်ရာ ရှိတယ်"

ဝရမ်းပြေး၏ လက္ခဏာများမှာ တစ်ထပ်တည်း ကျနေပေသည်။ သူ၏ ရင်ဘတ်ထဲမှလည်း လျှို့ဝှက်သေနတ် သုံးလက်နှင့် ကျည်ဆန်များ၊ ထို့ပြင် ရွှေဒင်္ဂါးများ အပြည့်ပါသော အိတ်တစ်အိတ်ကိုလည်း တွေ့ရှိရသေး၏။

အရာရှိများမှာ ရိုနန်အား မနာလိုမှုနှင့် အားကျမှုတို့ ရောပြွမ်းနေသော အကြည့်များဖြင့် ကြည့်နေကြပေသည်။ ဂျေးဆမ်သည် သာမန်ဝရမ်းပြေး တစ်ဦး မဟုတ်ပေ။

ရွှေဒင်္ဂါးပေါင် ၁၀၀ ဟူသော ဆုကြေးကပင် သူ၏ အရေးပါမှုကို ဖော်ပြနေပေသည်။ ရိုနန်ကဲ့သို့ အလုပ်သင်အရာရှိ အဆင့်ပင် မတည်မြဲသေးသူ တစ်ဦးက ဤမျှ အရေးကြီးသူကို အနာအဆာမရှိ ဖမ်းဆီးနိုင်ခြင်းမှာ ကံကောင်းခြင်းသက်သက်ဟုပင် သူတို့ ထင်မှတ်နေကြတော့သည်။

ထိုစဉ်အတွင်း ဆူညံသံများကြောင့် ဒုတိယရဲအရာရှိချုပ် ရှောင်အိုကော့သည် သူ၏ ရုံးခန်းအတွင်းမှ ထွက်လာ၏။ သူသည် အခြေအနေကို ကြားသိရသောအခါ မယုံကြည်နိုင်ဘဲ ကိုယ်တိုင်ပင် စစ်ဆေးကြည့်ရှုလေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ရိုနန် ဖမ်းဆီးလာသူမှာ ဂျေးဆမ် အမှန်ပင်ဖြစ်ကြောင်း အတည်ပြုနိုင်ခဲ့ပေသည်။

"ကောင်းတယ်... ကောင်းတယ်" ဟု ရှောင်အိုကော့က ဆိုကာ ရိုနန်၏ ပု

ခုံးကို ပုတ်ရင်း "မင်းရဲ့ ဒီစွမ်းဆောင်ရည်ကို ငါ အထက်ကို တင်ပြပေးမယ်၊ ဒါဆိုရင် မင်း အလုပ်ခန့်အပ်လွှာကို စောစောစီးစီး ရနိုင်လိမ့်မယ်" ဟု ချီးကျူးစကား ဆိုလေသည်။

ရိုနန်က "ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ" ဟု ပြုံး၍ ပြန်ပြောသော်လည်း၊ ရှောင်အိုကော့က "ဒါက မင်းရဲ့ ကြိုးစားမှုအတွက် ရထိုက်တဲ့ အရာပါပဲ" ဟု ခေါင်းယမ်းကာ ဆို၏။

ဘေးမှ အရာရှိတစ်ဦးက "ရိုနန်... မင်း ငါတို့ကို ကျွေးရမယ်နော်" ဟု ဆိုရာ အားလုံးက ဝိုင်းဝန်း ထောက်ခံကြပေသည်။ ရိုနန်ကလည်း "ရပါတယ်... ဆုကြေးရတာနဲ့ အားလုံးကို မန်ဆန်ဘားမှာ သောက်ဖို့ ကျွေးပါ့မယ်" ဟု ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာပင် ကတိပေးလိုက်လေသည်။

မန်ဆန်ဘားသည် မြို့၏ အကောင်းဆုံးနှင့် ဈေးအကြီးဆုံး ဘားတစ်ခု ဖြစ်သဖြင့် အရာရှိများ၏ မနာလိုစိတ်များမှာလည်း ချက်ချင်းပင် လွင့်ပျယ်သွားတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ရိုနန်သည် ရွှေဒင်္ဂါးပေါင် ၁၀၀ ဆုကြေးနှင့်အတူ အလုပ်ခန့်အပ်လွှာကိုလည်း စောစီးစွာ ရရှိခဲ့ပေသည်။ ထိုညတွင် သူသည် သူ၏ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များအား မန်ဆန်ဘား၌ ကျွေးမွေးခဲ့ရာ ရွှေဒင်္ဂါးပေါင် ၂၀ ခန့် ကုန်ကျခဲ့သော်လည်း ရိုနန်ကမူ ဂရုမစိုက်ချေ။

အလုပ်တည်မြဲသွားပြီ ဖြစ်သည့်အတွက် သူ၏ လစာမှာ နှစ်ဆ တိုးလာရုံသာမက၊ သေနတ်နှင့် ဓားတို့ကိုလည်း တရားဝင် ဆောင်နှင်းခွင့် ရရှိသွားပြီဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်ပေတော့သတည်း။

***